

Arrest

nr. 190 037 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEVRIENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2015 wordt aan de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 7 maart 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arrest nr. 189 341 van 30 juni 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 7 maart 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor acht jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft mogelijks familie in België. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige verkrachting op meerderjarige feiten waardoor hij op 19.01.2017 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel voor de helft.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(…)”

1.4. Op 28 april 2017 is de verzoeker onder escorte gerepatrieerd naar Accra (Ghana).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Vooreerst wijst verzoeker erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers minderjarige dochter en zijn partner, alsmede dienst inwonende minderjarige kinderen legaal in het Rijk verblijven.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker daadwerkelijk bij zijn gezin verbleef en daar als vaderfiguur fungeerde.

De bestreden beslissing maakt louter melding van het 'mogelijks' door verzoeker hebben van familie in België, doch nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat nazicht werd gedaan naar de effectiviteit van deze familiebanden.

Nochtans blijkt uit de stukken die verzoeker bijbracht dat het bestaan van dit gezinsleven verwerende partij gekend moest zijn, minstens behoorde verwerende partij dit te weten. Immers blijkt uit het stuk dat verzoeker bijbracht dat hij een procedure strekkende tot tijdelijk verblijf op basis van zijn verwantschapsband met zijn minderjarige dochter indiende bij de bevoegde gemeente, en ook blijkt uit

de bijgevoegde stukken dat er sprake was van een wettelijke samenwoning tussen verzoeker en dienst partner, (stukken 5 en 6)

2. Het getuigt niet van zorgvuldigheid dat deze vaststaande feitelijkheden inzake het daadwerkelijk in hoofde van verzoeker bestaande gezinsleven klaarblijkelijk niet in overweging werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

3. In vergelijkbare zin vloeit daaruit ook een scheiding van de materiële motiveringsplicht voort. Immers wordt enkel melding gemaakt van een 'mogelijks' bestaan van een familieleven daar waar verwerende partij wist of diende te weten dat er sprake was van een 'effectief bestaand gezinsleven.

Een feitelijke motivering omtrent het niet-weerhoudbaar zijn van dit daadwerkelijke gezinsleven, is temeer zeker aan de orde nu verwerende partij aan verzoeker een toch wel aanzienlijk inreisverbod van 8 jaar oplegt dat hem de jure 8 jaar zou scheiden van zijn gezin.

4. Verzoeker meent dat deze ontstentenis van enige motivering of gevoerd onderzoek omtrent zijn daadwerkelijk bestaande familiale banden met het Rijk, tevens niet te rijmen valt met de hoorplicht in samenhang gelezen met art. 8 EVRM.

Indien verzoeker immers gehoord zou zijn omtrent het in zijn hoofde geldend familiaal belang gekoppeld aan België, zou verwerende partij mogelijks geen inreisverbod opgelegd hebben, dan wel een beperktere termijn aan het inreisverbod gekoppeld hebben.

5. Om deze redenen meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet is.

6.

6.1. Ondergeschikt meent verzoeker wat de termijn van 8 jaar betreft die gekoppeld werd aan het inreisverbod betreft, dat deze termijn gelet op zijn hogervermeld gezinsleven niet proportioneel.

Verzoeker pleegde inderdaad eenmalig een strafbaar feit. Echter werd hij reeds gesanctioneerd voor dit feit. Het is niet evenredig verzoeker voor een tweede maal te straffen door hem gedurende 8 jaar zijn recht op het uitoefenen van een gezinsleven te ontfemen.

6.2. Bovendien wordt zoals vermeld omtrent dit gezinsleven materieel niet afdoende en zorgvuldig gemotiveerd, zodat ook in die zin de opgelegde termijn niet in overeenstemming is met het vigerende recht nu er geen belangenafweging bespeurbaar is tussen enerzijds verzoekers 'daadwerkelijke' gezinsleven (enkel over verzoekers 'mogelijks' gezinsleven), en anderzijds het handhaven van de openbare orde en het vreemdelingenrecht.

6.3. Ook is verzoeker geenszins van plan te recidiveren; het betreft een eenmalige fout. Omtrent het recidivegevaar en het actueel en ernstig gevaar dat verzoeker zou uitmaken voor de openbare orde, wordt eveneens niet duidelijk gemotiveerd door verwerende partij.

Verwerende partij volstaat met te verwijzen naar de veroordeling en leidt daaruit af dat verzoeker per definitie nog steeds een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, hetgeen niet per se het geval hoeft te zijn - quod non, verzoeker maakt zich sterk dat hij een eenmalige fout beging en niet van plan is de openbare orde andermaal te belasten maar zich veeleer op zijn gezin te blijven toespitsen.

6.4. Voor alle duidelijkheid meldt verzoeker dat zijn partner en de kinderen duurzaam verankerd zijn in Europa, meer bepaald Nederland en België, en verzoeker dus geenszins achterna kunnen reizen naar zijn land van origine, zijnde Ghana. De minderjarige kinderen lopen school in het Rijk en bouwden alhier hun sociale leven uit.

Een inreisverbod van 8 jaar zou dus een onherroepelijke en disproportionele verbreking zijn van verzoekers alhier opgebouwde gezinsleven, en meer bepaald zijn relatie met zijn minderjarige dochter en partner.

7. Om al de hierboven aangehaalde redenen meent verzoeker dat de bestreden beslissing nietig is."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- De materiële motiveringsplicht,

- De zorgvuldigheidsplicht,
- Het hoorrecht,
- Artikel 8 EVRM.

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op het feit dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging rekening heeft gehouden met het mogelijks hebben van familie in België, doch diende vast te stellen dat het aan verzoekende partij is om aannemelijk te maken ten aanzien van het bestuur dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures.

Uit het dossier blijkt niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op de hoogte was van de voorgehouden aanvraag tot gezinshereniging, en overigens stond verzoekende partij ook niet ingeschreven in het rijksregister.

Verzoekende partij heeft ruimschoots de mogelijkheid gehad om het voorgehouden gezinsleven bekend te maken aan het bestuur en gebruik te maken van de wettelijk geijkte procedures. Verzoekende partij die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat haar verblijf precair was, zodat van haar in casu redelijkerwijs kon verwacht worden dat zij van haar mogelijkheid om haar specifieke situatie mee te delen aan het bestuur, zonder verwijl gebruik maakte. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoekende partij haar eigen nalatigheid niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris tegenwerpen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

"De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien stond het de verzoekende partij steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag aan te vullen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen." (R.v.V. nr. 140.472 dd. 06.03.2015)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog omtrent het gezinsleven, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het gegeven dat de partner en kinderen duurzaam verankerd zijn in Europa (Nederland en België), hier school lopen en hun sociaal leven hebben uitgebouwd, betekent niet dat zij dit in Ghana niet zouden kunnen uitbouwen.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Minstens kan verzoekende partij tijdelijk terugkeren teneinde zijn verblijf in regel te stellen.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

"In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen)." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen

dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft overigens ook kunnen vaststellen dat gezien de maatschappelijke impact van de feiten waaraan verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt, er kan worden afgeleid dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak:

"In voorliggende zaak staat het vast dat de inmenging van het openbaar gezag bij de wet is voorzien. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk naar de toepasselijke wetsbepaling -artikel 7 van de vreemdelingenwet- verwezen. De bestreden beslissing is er ook op gericht om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorzien doelen na te streven, namelijk de bescherming van de openbare orde. Uit de motivering blijkt tevens dat verwerende partij oog gehad heeft voor de noodzakelijke afweging die moet gemaakt worden wat betreft de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische Staat. Zij heeft immers uiteengezet dat verzoekende partij een strafrechtelijke inbreuk -meer specifiek een inbreuk op de wetgeving inzake drugs- beging en hiervoor werd veroordeeld. Daarnaast heeft zij toegelicht dat verzoekende partij haar persoonlijk winstbejag laat primeren op het respect voor de in België geldende regels en gewezen op het gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Zij heeft ook geconcludeerd dat verzoekende partij een dusdanig een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde dat haar private belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang.

Verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar stelling dat niet blijkt dat verwerende partij de door artikel 8, tweede lid van het EVRM vereiste afweging heeft gemaakt en dat geen duidelijke

motivering in dit verband en met betrekking tot de schending van de openbare orde voorzien is." (R.v.V. nr. 125.424 dd. 10.06.2014)

Verzoekende partij voert aan dat de duur van het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, 4de alinea van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

(...)

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 8 jaar voor het inreisverbod:

- Verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige – verkrachting op meerderjarige,*
- Feiten waarvoor verzoekende partij op 19.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel voor de helft,*
- Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden,*
- Verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren,*
- Het belang van de immigratiecontrole,*
- Het handhaven van de openbare orde ...*

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Verzoekende partij geeft aan dat zij geen twee maal kan worden gestraft voor het begane misdrijf. Verzoekende partij zou ook niet van plan zijn om te recidiveren.

Er werd hieromtrent afdoende gemotiveerd. Verweerder wijst op de volgende rechtspraak:

"Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat een inreisverbod wordt opgelegd van acht jaren en zij voorhoudt dat ten onrechte is gesteld dat haar misdadig gedrag een ernstig en actueel risico inhoudt voor de schending van de openbare orde, kan deze redenering niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het recente karakter van de veroordeling is benadrukt en dat de verzoekende partij de openbare orde schendt nu zij illegaal in het land verblijft, wat zij niet weerlegt. De bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarbij een inreisverbod van acht jaren tot de keuzemogelijkheid van de verwerende partij behoort. De argumentatie in de nota kan dienaangaande hernomen worden. Het plegen van diefstal vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde, te meer in casu de feiten dateren van november 2012, zoals blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen, waarnaar de bestreden beslissing verwijst." (R.v.V. nr. 105.711 van 24 juni 2013)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft de nadruk gelegd op de actuele situatie door het vermelden van de datum van de veroordeling.

Daargelaten het feit dat verzoekende partij reeds op strafrechtelijk gebied zijn straf heeft verkregen, dient verweerder op te merken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging er zich niet van moet weerhouden om op verblijfsvlak de nodige gevolgtrekkingen te maken wanneer er wordt vastgesteld dat verzoekende partij een correctionele veroordeling heeft opgelopen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat aan verzoekende partij een inreisverbod diende te worden afgeleverd.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het enig middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat zijn minderjarige dochter en partner, alsmede diens inwonende minderjarige kinderen legaal in het Rijk verblijven, en met het feit dat hij daadwerkelijk bij zijn gezin verbleef en daar als vaderfiguur fungeerde. Hij meent dat hem, indien hij gehoord zou zijn geweest omtrent zijn familiaal belang, mogelijks geen inreisverbod zou zijn opgelegd, dan wel een inreisverbod met een beperktere duur.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in oenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) definieert het inreisverbod als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. *De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing houdt in dat aan de verzoeker gedurende acht jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan de verzoeker wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd op grond van het feit dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, en meer specifiek omdat hij "zich schuldig (heeft) gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging -op een meerderjarige verkrachting op meerderjarige feiten waardoor hij op 19.01.2017 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel voor de helft". Dergelijke maatregel is onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide hierboven vermelde cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekwam om, alvorens een inreisverbod op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe om de verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege de verzoeker daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker voorafgaand aan de beslissing waarbij hem een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent het opleggen van en de duur van dit inreisverbod. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij niet dat de verzoeker voorafgaand aan het opleggen van het bestreden inreisverbod niet werd gehoord.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod. Het vervullen van de hoorplicht heeft immers slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr.

81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van acht jaar. Indien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Te dezen voert de verzoeker aan dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een “mogelijks” familieleven in België en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat nazicht werd gedaan naar de effectiviteit van deze familiebanden. Hij stipt aan hier een dochter en een wettelijk samenwonende partner te hebben, wat hij onder meer staft met een op 12 juli 2016 afgeleverd uittreksel uit het register der akten van geboorten waaruit blijkt dat zijn dochter werd geboren op 6 juli 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en een “*attest inzake het bestaan van een samenlevingscontract*” van 16 februari 2017 waaruit blijkt dat de verzoeker en zijn partner op 1 december 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5).

Gelet op het feit dat ingevolge artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wordt *in casu* dan ook aannemelijk gemaakt dat de thans aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks kan leiden tot de inkorting van de duur van het bestreden inreisverbod dan wel het achterwege blijven van het opleggen van dit inreisverbod. Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod dient immers rekening te worden gehouden met de “specifieke” omstandigheden van het geval. De loutere vaststelling dat de verzoeker “*mogelijks familie (heeft) in België*” volstaat hierbij niet, nu het bestaan van een concreet gezinsleven voorligt. Het niet horen van de verzoeker heeft dan ook mogelijkerwijze een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee brengt.

Een schending van de hoorplicht wordt aangenomen.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij werpt in haar nota met opmerkingen op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat het hoorrecht niet van toepassing is op de bestreden beslissing, en verwijst hierbij naar het arrest nr. 117.575 van 26 maart 2003 van de Raad van State. Vooreerst wordt er op gewezen dat de Raad van State in latere arresten heeft gesteld dat de hoorplicht, bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, slechts van toepassing is als een individuele beslissing wordt genomen die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene en als de maatregel gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (*cf.* RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184), en dat *in casu* cumulatief aan deze twee voorwaarden is voldaan. Er wordt niet ingezien waarom het loutere feit dat de bestreden beslissing in toepassing van de Vreemdelingenwet genomen is tot een ander besluit zou leiden. Bovendien wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing *in casu* werd genomen op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling (onder meer) voorschrijft dat bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de “*specifieke omstandigheden van elk geval*”. Om hiermee rekening te kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing komt het evident voor dat de verzoeker hieromtrent wordt gehoord, zodat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat de hoorplicht *in casu* niet van toepassing zou zijn. Ook hierbij kan *mutatis mutandis* nog worden gewezen op de meer recente arresten met nrs. 238.305 van 23 mei 2017, 233.512 van 19 januari 2016, 230.256 van 19 februari 2015, 230.257 van 19 februari 2015 en 230.293 van 24 februari 2015 van de Raad van

State, zodat ervan kan worden uitgegaan dat de principiële stelling dat de hoorplicht niet van toepassing is op beslissingen die genomen werden in het kader van de Vreemdelingenwet thans achterhaald is.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur enkel vereist dat de verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen, dat het volstaat dat hij de gelegenheid krijgt om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en dat het de verzoeker vrij stond om via de geijkte wegen aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf. Zij benadrukt dat het de verzoeker vrij stond om alle nuttig inlichtingen en opmerkingen over te maken, maar dat uit het administratief dossier blijkt dat hij heeft nagelaten van de wettelijk geijkte procedures gebruik te maken. De verwerende partij laat nog gelden dat zij niet op de hoogte was van de voorgehouden aanvraag tot gezinshereniging en merkt op dat de verzoeker niet in het rijksregister ingeschreven was. De hoorplicht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Te dezen werd met de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoeker een beslissing genomen die zijn belangen op nadelige wijze beïnvloedt, zonder dat hem daarbij voorafgaandelijk aan het nemen van deze beslissing de mogelijkheid werd geboden om nuttig voor zijn belangen op te komen, en – meer specifiek – om de specifieke omstandigheden van zijn geval inzake zijn gezinsleven met zijn partner en dochter te kunnen laten gelden, terwijl artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met alle relevante omstandigheden rekening moet worden gehouden, wat slechts geweten kan worden doordat informatie wordt opgevraagd. Er anders over oordelen, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, met name dat de verwerende partij er niet toe gehouden is de verzoeker uit te nodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens zij een beslissing neemt, houdt *in casu* een miskennis van de hoorplicht in. Waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing dan ook nog motiveert dat “(d)e vreemdeling (...) in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk (dient) te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België”, wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing geen antwoord vormt op een door de verzoeker ingediende aanvraag, maar een beslissing die op eigen initiatief van het bestuur genomen werd, zonder dat vooraf aan de verzoeker kenbaar was gemaakt dat een dergelijke beslissing zou worden genomen, zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat de verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord. Bovendien blijkt uit de door de verzoeker bijgebrachte stukkenbundel dat hij voornemens was om een aanvraag gezinshereniging in te dienen (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6). De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan dat zij van dit voornemen niet op de hoogte was. Zij had evenwel van dit voornemen op de hoogte geweest kunnen zijn indien zij de verzoeker had gehoord. In dat geval had zij met deze informatie rekening kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat de verzoeker niet in het rijksregister ingeschreven was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan de verplichting die op de verwerende partij rust om over te gaan tot een behoorlijke feitengaring voor het nemen van deze beslissing.

Waar de verwerende partij nog verwijst naar de arresten nrs. 51 124 van 16 november 2010 en 14 567 van 29 juli 2008 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verwerende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in de zaken die hebben geleid tot de genoemde arresten de vreemdeling voorafgaand aan het nemen van de aldaar bestreden beslissingen werd gehoord en er in het eerste arrest waarnaar wordt verwezen door de Raad werd vastgesteld dat er geen argumenten in het verzoekschrift werden aangereikt die een invloed hadden kunnen hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing, terwijl *in casu* de verzoeker niet de gelegenheid heeft gekregen om voorafgaand aan de bestreden beslissing zijn standpunt uiteen te zetten en hij in zijn verzoekschrift elementen aanbrengt die kunnen leiden tot de inkorting van de duur van het bestreden inreisverbod, dan wel het achterwege blijven van het opleggen van dit inreisverbod.

Voor zover de verwerende partij nog betoogt dat de door de verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift aangebrachte argumenten niet van die aard zijn dat zij de thans bestreden beslissing kunnen beïnvloeden, waarna zij de aangehaalde argumenten bespreekt in het kader van artikel 8 van het EVRM, wordt er op gewezen dat een dergelijke *a posteriori* beoordeling en motivering, waarbij er overigens wordt van uitgegaan dat de verzoeker “*tijdelijk (kan) terugkeren teneinde zijn verblijf in regel te stellen*” en dat “*een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel*” – wat klemmt met een opgelegd inreisverbod

voor een duur van acht jaar –, het gebrek aan onderzoek en motivering op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kunnen rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Aldus toont de verwerende partij niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoeker, niettegenstaande ingevolge artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De Raad onderstreept dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing en geenszins de opportuniteit van de bestreden beslissing beoordeelt. Het loutere gegeven dat de verzoeker informatie heeft aangereikt die van aard is dat zij mogelijks kan leiden tot de inkorting van de duur van het inreisverbod, dan wel tot het achterwege blijven van het opleggen van een inreisverbod, volstaat om de hoorplicht geschonden te achten. Of de door de verzoeker aangereikte elementen van die aard zijn dat zij effectief zullen leiden tot het niet opleggen van een inreisverbod of tot het opleggen van een inreisverbod met een minder lange duur is een beoordeling die het bestuur en niet de Raad toekomt.

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN